

Τρομοκρατία: το κοινωνικοποιημένο άλλοθι του φόβου

Βαδίζοντας πλέον τα τελευταία βήματα προς την Ολυμπιάδα, γίνεται όλο και περισσότερο σαφές ότι μαζί με τη ολίσθηση του στεγάστρου Καλατράβα πάνω από το Ολυμπιακό Στάδιο συμπορεύεται και το κουκούλωμα των πολιτικών, συνταγματικών και ευρύτερα ανθρωπινων ελευθεριών.

Το κυρίαρχο θέμα που απασχολεί τις πολιτικές της παγκοσμιοποιημένης αγοράς δεν είναι παρά ο όσο γίνεται περισσότερο εξονυχιστικός έλεγχος σε όσο γίνεται περισσότερα επίπεδα της ανθρώπινης δραστηριότητας. Ο στόχος αυτός επιτυγχάνεται αφού πρώτιστα κατοχυρωθεί η απονέκρωση των νευραλγικών εκείνων σημείων που ορίζουν την συνειδητά και κριτικά παρεμβατική σκέψη, μέσω της χειραγώγησης των ανασφαλείων και των φόβων.

Το πώς ο φόβος γίνεται φοβία και η φοβία πανικός αποδεικνύεται από τους μπουσικούς, μπλερικούς, αθηναικούς και άλλους χειρισμούς στα ζητήματα της τρομοκρατίας. Ότι δεν χωράει στη λογική και στις σκοπιμότητες της κυρίαρχης ιδεολογίας μπαίνει στο στόχαστρο της προπαγάνδας, της ιδεολογικής και ιστορικής αποφόρτισης, της πολιτικής διαστρέβλωσης και απευαισθητοποίησης και τέλος της κοινωνικής ενοχοποίησης και καταδίκης. Τα ΜΜΕ, δουλεύοντας παράλληλα και διαγώνια ταυτόχρονα, αναδεικνύουν τον κυρίαρχο λόγο πλέκοντας σταυροβελονιά ανάμεσα σε αυτόν και την περίφημη «κοινή γνώμη» και επικαλούνται το καθήκον μιας επιτυχούς –πιστευτής και νομότυπης δηλαδή– δημοσιοποίησης των εικονικών καθημερινών εξελίξεων.

Αυτό είναι ένα διαφορετικό μοντέλο, μια άλλη οπτική για να δούμε και να κίνουμε, στο διεθνές σκηνικό, το τι ακολούθησε το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου, τον πόλεμο στο Ιράκ, το Γκουαντάναμο...

Σε ό,τι αφορά τις εγχώριες εγγραφές, βλέπουμε πώς θεσπίστηκαν, εφαρμόστηκαν και συνεχίζουν να εφαρμόζονται οι πιο αντιδραστικές νομοθετικές εισηγήσεις των ΗΠΑ και της ΕΕ σε ζητήματα πολιτικών χειρισμών όπως οι ευρωτρομονόμοι, η δίκη-παρωδία της 17ης Νοέμβρη –στη διάρκεια της οποίας ο κώδικας ποινικής δικονομίας παραχώρησε τη θέση του σε διαδικασίες έκτακτου στρατοδικείου–, η πέρα από κάθε πρόσχημα και νομιμότητα δίκη του ΕΛΑ, η πολύμηνη φυλάκιση των πολιτικών κρατουμένων της Θεσσαλονίκης, οι επαναλαμβανόμενες κλήσεις σε δίκη που οδηγούν σε κυριολεκτική ομηρία κοινωνικούς αγωνιστές, με κραυγαλέο παράδειγμα την περίπτωση του Γιάννη Σερίφη και τέλος την κοινή ευρωπαϊκή μεταναστευτική πολιτική.

Με λίγα λόγια πρόκειται για την πολιτική της μέγιστης ασφάλειας για να λάβει τελικά χώρα σώα και ασφαλής η Ολυμπιάδα, όσο όλοι οι υπόλοιποι θα βουλιάζουμε στην ανασφάλεια του ηλεκτρονικού φακελώματος και του ευρωπαϊκού εντάλματος απόδειξης (βλ. βιομετρικά δεδομένα) που επικυρώνεται από την ελληνική Βουλή μέσα στο καλοκαίρι, μετά και τη δέσμευση του υπουργού Δικαιοσύνης ενώπιον των αρμόδιων της ΕΕ.

Το αίτημα για ασφάλεια, απέναντι σε μια τρομοκρατία που κατοχυρώνεται πια ως ο μεγαλύτερος κίνδυνος και ως το δυσκολότερο προς επίλυση πρόβλημα για τα ευνομούμενα κράτη του δυτικού κόσμου, αλλά και η πλήρης ομοιογενοποίηση και διεθνοποίηση των πολιτικών επιτήρησης και καταστολής γύρω από τους δύο βασικούς άξονες της Αμερικής και της Ευρώπης συγκροτούν εκείνο το πλέγμα επιχειρημάτων που θέτει εν αμφιβόλω θεμελιώδη δικαιώματα και ελευθερίες. Προκειμένου να είναι δυνατός ο εντοπισμός «τρομοκρατών», «αναρχικών», και γενικά «περιθωριακών στοιχείων» που απειλούν τη νέα τάξη και ασφάλεια χρησιμοποιούνται οι πιο κατασταλτικές και οργουελικές πρακτικές: βιομετρικά δεδομένα, παρακολούθηση μέσω κινητών, ίδρυση ευρωπαϊκής υπηρεσίας ελέγχου συνόρων (ένα της κέντρο βρίσκεται και στην Ελλάδα), ευρωπαϊκό ένταλμα απόδειξης, καινούργια αντιτρομοκρατικά νομοθετικά πακέτα. Στην Ελλάδα της Ολυμπιάδας συγκεκριμένα η ωευδεπίγραφη αυτή αίσθηση ασφάλειας αναμένεται να κοστίσει περίπου 1,2 δισ. ευρώ, ποσό διπλάσιο από το αντίστοιχο που δαπανήθηκε στην Ολυμπιάδα του Σιδνεϊ.

Και φυσικά ο μπαμπούλας της τρομοκρατίας ήταν ακριβώς το άλλοθι που έψαχναν οι διεθνείς οικονομικοί κολοσσοί για να εξασφαλίσουν ένα νομικό πλαίσιο που θα καλύπτει τις ποικίλες παρεμβάσεις τους με στόχο τη μεγιστοποίηση των κερδών τους, χωρίς να πρέπει να νοιάζονται για ανθρώπινες ζωές, φυσικούς πόρους, ιθαγενικούς πολιτισμούς...

Το παραπάνω κείμενο χρησιμοποιήθηκε ως εισήγηση του Αυτόνομου Στεκιού στην εκδήλωση/ «Με αφορμή τη δίκη του ΕΛΑ, το τέλος του νομικού πολιτισμού».

Αυτόνομο Στέκι